

Polje zeleno z rožami mladimi,
gaji šušteči z viri srebrnimi, —
lahko ni vam, kadar se skriva
solnce zlato za meglami črnimi . . .

Solnce zlato za meglami črnimi? —
Oh, in v duši njeni tak mračno! . . .
Kdaj se ji duša svetlobe napije?
Kdaj razjasni nebo se oblačno? —

M. P. Nataša.

Odisej.

Kalipso, morje se pod solncem smeje,
brezbrežna plan me vabi v sinje dalje —
tam poln viharjev mračnih vzburkan val je,
v polnočnih vihrach lomijo se veje.

Tam vsak po brazdah svojih zrna seje
in s trdom to le žanje, kar sejal je,
tam znojna sraga zlatu klasja kal je —
Naj v jadra moja veter spet zaveje!

Saj ljubim tvoje nepojmljive krase,
oči te tvoje kot nebo globoke,
poljubljam tvoje mehke zlate láse.

A moje misli, so tako visoke!
Svobodo vrni in mladostne čase
in sladkih mi vezi oprosti roke!

Vojeslav Molè.

